

Maandag 3 december 1917.

Op een paal bij de ingangen van het Stadspark staat te lezen: in het Duitsch en in het Vlaamsch: "Het is verboden in het Tentoonstellingpark en vooral omtrent het Lazaret te leuren (schacheren)." De reden ligt hierin, dat soldaten tegen gunstige prijzen hun schoenen en andere benodigdheden verkoopen. Onder het hulsel der duisternis spreken ze de voorbijgangers aan, fluisterend hun waren veilbiedend.

Rusland zendt een rondschrijven aan de onzijdige landsbesturen om een afzonderlijken vrede te sluiten.

Meetings voor den vrede worden hier van tijd tot tijd gehouden, waar ook dames het woord voeren. Volgens de duitschgezinde bladen zijn ze druk bezocht — die vergaderingen. Andere personen beweren, dat vooral het daarbijgevoegd muzikaal gedeelte toehoorders aantrekt. Algemeen wordt vreeselijk geklaagd over gebrek aan behoorlijke slaping, sedert al de wolle is in beslag genomen. Stroo en kaf zijn hard en koud; zee gras ruikt heel slecht en belet de noodige nachtrust.

De ondersteunden gaan voort het hun door de stad verstrekte geld te verkwisten in beuzelarijen. Een heer stond in een horlogewinkel te wachten op een kleine herstelling aan zijn zakuurwerk. Twee vrouwen en een vijftienjarige jongen traden binnen. De eene kocht een doekspeld voor fr. 2.50, de andere een medaillon ter berging van een lokje haar en de kleine koos een zilveren vergulden ring uit, die hij fier aan zijn te klein, opgestoken vingertje fier monsterde. Alles werd betaald met kaartjes voor levensmiddelen van de stad Gent. Nooit, zei de handelaar, sedert jaren dat hij daar gevestigd was, had hij zulke winsten verwezenlijkt als nu gedurende den oorlog. Hetzelfde bekennen de suikerbakkers ook. Juffrouwen in fluweel en pelskraag met lage schoentjes en hooge hielen en blanke kousjes gaan onbeschaamd naar de bureelen om hun onderstand te innen.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)